

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

A ante S

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

& nomen accepit. Alio nomine Artaxiafora, *ἀρταξιαφόρα*, appellata. teste Strab. lib. 11.

Artaphernes, *ἄρταφέρνης*, Hytaspis filius fuit, & frater Darii, & primus Sardium praefectus, qui apud Marathonam de bellata fuit. scribit Herod. lib. Historiarum 7.

Artaxerxes, *ἄρταξέρξης*, Nomen proprium Xerxis filii, qui Longimanus dictus fuit: quoniam manum alteram haberet longiorem. Hic ex concubinis, CXXV filios suscepisse traditur, & ex legitimo matrimonio tres, Darium, Ochum & Ararathem: quoru Darius a patre Rex declaratus, levem ob causam cum quinquaginta ex fratribus adversus eum rebellavit: qui postea separati, ad unum omnes cum uxoribus & liberis iussu Regis sunt interfecti. Ab hoc profecta est celebris illa sententia: beneficium addere longe magis regale esse, quam auferre. Fuit & alius Artaxerxes, Cyri junioris frater, cognomēto Memor. Huic quum pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtulisset, ut eundē suscepit: Per Solem, hincis mihi videtur, quem urbem quoq. ex parva magnam reddere posse existimem.

Artaxerxes, *ἄρταξέρξης*, Persa fuit, Sesti praefectus sub Xerxe, qui quum multa nefarie perpetrasset, tandem a Xantippo Atheniensium duce captus, vivus palo suffixus est. Herod. lib. 7.

Arteaxa, *ἄρταξα*, Gens fuit Persica: ita dicta ab Artea Persidis regione: de qua Stephanus, & Herod. lib. 1.

Artembares, *ἄρταμάρβαρ*, Vir in primis clarus inter Medos, cujus filius quum a Cyro adhuc puer, & incognitus, injuria affectus esset. Artembares eum apud Allyagum accusans, occasionem praebuit, ut regius puer, & Allyagis nepos: agnosceretur. Herod. lib. 1.

Artemidorus, pen. pro. *ἄρταμίδου*, Gaudius Philosophus fuit, Bruto familiaris: qui quum conjurationis in Caesare factus esset particeps, oblato Caesari libello, rem ordine exposuit: sed ita jam urgente fato cecidit, ut Caesari libellum, tanquam alio tempore lecturus, in sinu rejiceret, qui postea ipso interfecto inventus est. Fuit & alter Artemidorus, Philosophus Daldianus (est autē Daldis Lydiae civitas) qui de somniis, auspiciis, & chiromantia libros quatuor conscripsit. Suidas praeterea alium quendam Artemidorum commemorat, cognomēto Pseudaristophanem, qui rei culinae vocem congegit.

Artemis, *ἄρτεμις*, Diana, sive Luna, quasi *ἀρτεμίδει* est, ad eam secans, ut quidam volunt: vel quod integros faciat partus. Strab. lib. 14.

Artemisia, *ἄρτεμισία*, Germ. Der Gemahel des Königs Mausolus in Caria, *καρίας* sibi enim vberibus *ἐκρήνη* Pegridibus hat *μασολοιστήν*. Mausoli Cariae regis uxor, quae insignis pudicitiae fuisse perhibetur, & virum ultra humanam affectionis fidē amasse creditur. Nā & mortui cineres vino commistos edidit: & memoriae ejus tam splendidum crexit sepulchrum, ut magnifica omnia monumenta, Mausolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata.

Artemisium, *ἄρτεμισιον*, Ut Demosthenes pro Ctesiphonte docet, promontorium Euboeae est. Artemisium nem lucus est prope Ariciam, Dianae sacer, quasi Dianium dictum. Latini Nemus, & agrum vicinam Nemorensē dixerunt, unde & Nemorensis rex, dictus est sacerdos illius regionis.

Artemisius, *ἄρτεμισιος*, Apud Macedonas mensis Majus dicitur quo nomine etiā vocatur mons Arcadiae. Plin. lib. 4. ca. 6.

Artemita, *ἄρτεμίτα*, *ἄρτεμίτα*, Insula Tusciae, juxta Thalamiam insulam: Straboni civitas est juxta Parthyaxorum. Artemidorus Cherronefium circa ostia Acheloi sic vocari scribit. Est etiam insula prope Oreas insulas. Steph.

Artemite, *ἄρτεμίτη*, insignis est civitas quingētis stadiis a Seleucia distans. Auctor est Strabo lib. 13. Alii dicunt insulam Orygiae proximam, quam Celadusam vocant.

Artemitium, Verbs Oenotrorum, aliis Artemisium.

Artemius, *ἄρτεμιος*, Romae fuit praefectus carceris, qui una cum uxore Candida, & Paulina filia jacent in via Aurelia, martyres sub Adriano principe. Auctor Volaterr.

Artemon, Medicus, quē Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati calva aquam propinasse scribit adversus morbum comitialem. Alius item pector nobilis fuit, cujus opera enumerat Plin. lib. 31. cap. 11. Artemon praeterea Syrus quidam fuit ex infima plebe, Antiocho regi ad eod simlis, ut Laodice, necato Antiocho, regni successione per eam fuerit adeptus, ut tradit idem Plin. lib. 7. cap. 12. Alius fuit Artemon adolescens certatim ad amatum a mulieribus ob insignē formā. Vnde locus factus proverbio: Versatilis Artemon, *ἄρτεμονος ἀρτίπυρος*. De his dici solitum quorum gratia vehementer decertatur.

Artemone, *ἄρτεμονή*, Apud Plautum dicta est mulier quaedam: ab *ἀρτεμῶ*, perficio, quod perficeret quae vellet, quod esset egregie dotata.

Artigis, *ἀρτίγης*, Ptolemæo, Hispaniae civitas, in tractu Baetico: alio nomine Alhama dicta.

Artilla, Vide ARETISSA.

Artochmēs, *ἄρτοχμῆς*, Vnus fuit ex Xerxis ducibus, qui Darii filiam uxorem duxit, ut testis est Herod. lib. hist. 7.

Artorytae, *ἀρτορυταί*, Populi, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit. Offerebant enim panem & cascum, dicentes a primis hominibus oblationes de fructibus terrae & ovium facile celebratas.

Artynia, Stagnum est minoris Aëx, Olympo Myfiae monti proprio quum, & juxta Miletopolim civitatem, ex quo Rhyn-dacus fluvius, antea Lycus denominatus, effluit, Aëxiam & Bithyntham determinans. Plin. lib. 5. cap. 32.

Artymnellus, *ἀρτυμνῆλος*, Civitas Lyciae, Xanthiorum colonia. Stephanus.

Arvales fratres, [Ger. *Pfister in Rom so den Ödium offeren* tēsamit *Öem vob Rom wogertete*] Dicitur sacerdotes, quos Romulus primus instituit, seq. inter illos duodecim fratres appellavit quorum officium erat Cereri, & Baccho pro frugum & vini ubertate ambavales hostias mactare quae idcirco ambavales dicebantur, quod antequam mactarentur, ter circum arva ducebantur. Virg. in Georg. Terque novas circum foelix ear hostia fruges. Est sacerdotio Acca Laurentia, quae postea populum Romanum haeredem instituit, Romuli nutrix, tribuit insulas albas, & spiccam coronam pro religiosissimo insigni, quae prima apud Romanos corona fuit. Et hic honos non nisi vita finitur, exulesq. & captos comitatur.

Arvernus, *ἀρβέρνυς*, Stephano, Galliae populi ad Ligerim flui, qui multis hominum millibus Vercingetorige contra Caesarem profecti sunt, quum prius adversus Maximum Acanthianum & Domitium Aenobarbum etiam ducentis hominum millibus conflixissent. Strab. lib. 4. Vulgo *Auvergne* & *Auvergnais*.

Arvisium, Chus insulae promontorium. Inde Arvisia vina. Virg. in Daph. Vina novum fundam calathis Arvisia neclat. Nunc adjecta una litera *Marysia* dicitur.

Aruncæ, Verbs fuit antiquissima in Italia, ab Aufone condita.

Aruncus, a. um. [Vng. *Körke Szekellu*] Virg. 7. Aeneid. Atque equidem memini (tama est obicurius annis) Aruncos ita ferre senes. Idem lib. 10. occurrit Halesus Aruncaq. manus. Rebus scribitur Arunca, & Aruncus.

Aruns, [Germ. *Eis Warfager in Thustia*] Vates Thuscus fuit divitiarum scientia insignis. Lucan. lib. 1. Acciti vates, quorum qui maximus aro. Aruns incoluit delecte maria Lunę.

Arupenum, Iapodum oppidum in confinio Istriae, & Illyricae: cujus meminit Strabo lib. 4. & 7.

Arupinus, est Pannoniae urbs, cujus meminit Strabo lib. 7.

Arus, Fluvius, Vide DRYAS.

Arxata, Verbs Armeniae, de qua Strabo lib. 11.

Aryandes, *ἀρτανδης*, Aegypti praetor fuit a Cambyse constitutus, qui aliquantopost tempore, quod aemulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Auctor Herod. lib. 4.

Arycanda, *ἀρρυκάνδα*, Civitas Lyciae, Steph.

Arype, *ἀρρυπέ*, Civitas Aegypti, cujus civis Arypes, Steph.

Afa, *ἀφα*, Vicus est Peloponnesi in agro Corinthio non procul a Genea civitate, ut auctor est Stephanus.

Afachiæ, Populi sunt in montibus Aethiopiae, qui abesse a matu dicuntur dierum quinque itinere, viventes elephantiis venant. De his Plin. lib. 8. Afachi vocantur Aethiopes, apud quos maximi nascuntur dracones.

Afacus, fluvius est Heracleam alluens civitatem, sitam ad radices montis Oetae, teste Liv. lib. 3. de bel. Mac. Plin. lib. 4. ca. 10. Apylam vocat.

Afa, *ἀφα*, Nomen est proprium montis. Auctor Suidas.

Afeus, *ἀφεύς*, Vnus fuit ex principibus Graecorum, interfectus ab Hercule. Auctor Homerus lib. 11. Iliad.

Afander, *ἀφάνδης*, Viri proprium, apud Strabonem lib. 7. qui Tauricam Chersonesum a continente separavit, ducto per eius limum muro, a sinu Carcinico usque ad Meotim paludem.

Afaris fluvius est Heracleam Oetram alluens.

Afobas, *ἀφώβας*, Fluvius Aethiopiae, juxta Meroen. Heliodorus Aethiopiae historiae lib. 16.

Afallus, Fluvius est Thessaliae, juxta Heracleam urbē, quae est in radicibus Oete montis, effluens. Hunc Plin. Apylam vocat.

Asbestæ, Libyae populi, ubi Ammon oraculum fuit: auctor Volaterranus.

Asbitæ, Vide HASBYTAE.

Asbotus, pen. prod. *ἀσβότης*, Verbs Thessaliae, Steph. **Asbylus**,

Asbyllus, Crotoniata, cujus meminit Pausanias, & Plato in libro de Republica.

Ascalaphus, *ἀσκάλαρος*, Acherontis & Orphngs Avernalis nympha filius fuit: postea à Proserpina in bubonem mutatus. Nam post raptam à Plutone Proserpinam, quum Ceres filiz suæ reditum à Iove ea lege impetrasset, si nihil apud inferos gustasset cibi, Ascalaphus eam prodidit, quod deceptum ab arbore malum comedit. indignata itaq; Proserpina, sibi Ascalaphi indicio negatum esse reditum, convertit eum in bubonem avem fucillam, & tristem semper rerum nuntiam. Ovid. 5. Metamorph.

Ascalingium, Ptolemao urbs Germaniæ, hodie Hudesheim.

Ascalon, pen. cor. *אַשְׁלוֹן*, Civitas Palaestinae, ab Ascalo Hymenæi filio conditara qua Ascalonita, *אַשְׁלוֹנִי*, homines in ea nati vulgò *אַשְׁלוֹנִי*.

Ascalus, Tantalii frater fuit, Hymenæi filius, ut scribit Xant. Steph. in Ascalon.

Ascania, *Ἀσκάνια*, Insula est una Sporadum, non procul ab Anaphe, & Allypalia, de qua Plin. lib. 4. cap. 11. Est & Ascania, Phrygia locus, de quo Plin. lib. 5. cap. ult. Item alius in superior Myfia, sive Bithynia, juxta Ascanium lacum: quam Myfiacam vocat Strabo, ad differentia superioris, quam Phrygiam appellat. Vide ipsum lib. 12. & 14.

Ascanius, *Ἀσκάνιος*, Ger. Ein Sohn Aeneas] Aeneæ filius, teste Virgil. ex Creusa regis Priami filia: fugæ, laborumq; in quaerendis sedibus patris socius. Liv. lib. 1. ab urbe condita, dubitat Creusæne, an Lavinie filius fuerit: sed Poëta omnes & cæteri historici cum Virgilio Creusæ filium fuisse affirmant. Dicitur autem primùm Ascanius ab Ascanio Trojae fluvio: deinde illis ab Ilo Trojanorum rege postea Iulus à prima barba lanugine. Vide Virg. 1. Aeneid. At pater Ascanius, cui nunc cognomen Iulo Additus: illis erat, dum res flectit Iliæ regno, *cor* Huic, quum avus & pater jam dura Troja, de fuga disceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil lesionis intulit, neq; etiam manibus extingui potuit: unde illi futuri imperii omen suspexerunt. Post hæc cum patre post multos errores in Italiam venit, ubi Turno occiso, & patre etiam mortuo, quum apud Lavinium 30. annis regnasset, Albam longam condidit, restituta tamen prius in regnum noværa, quæ antea ob timorem in sylvas aufugerat. Tandem quum universis 38. annis imperii gubernacula tenuisset, jam moricos, quum videret filium Iulium Sylvium regno non satis aptum, Sylvium posthumum fratrem, sed ex di versa matre, pietate & iustitia præstantem, regni hæredem reliquit. Est præterea Ascanius Myfia superioris, sive Bithyniæ lacus, fluvium emittens ejusdem nominis, qui circa Erioceram in Propontidem illabitur. Virg. 3. Georg. trans Gargara, transq; sonantem Ascanium. Vide Strab. lib. 12. & 14.

Aschalitæ, *אַשְׁחַלִּי*, Populi juxta Indicum sinum. Steph. in *Aschali*.

Aschium, *Ἀσχιον*, Civitas Achaia. Steph.

Aschurgium, Vrbis est inter Germanos, quam illi sua lingua *Emert* vo cant.

Ascitæ, *אַשְׁיִתִּי*, Arabes dicti sunt ab utribus, quos Greci *אַשְׁיִתִּי* vocant: quoniam bubulos (ut Plin. lib. 5. cap. 29. inquit) utres binos stementes, piraticam exercent.

Asclepiades, *Ἀσκληπιάδης*, Nomen historici Cypril, qui floruit eodem tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente: quo etiam tempore scribit etiam carnium in usu non fuisse.

¶ Alius fuit Philosophus cæcus, quem servavit (ut Cicero lib. 5. Tusc. quæst. ait) quum quidam quaereret, quid ei cæcitas attulisset, respondisse, ut pueri uno esset comitator. ¶ Fuit & alius Asclepiades Prusienfis medicus, qui lapsu scalarum interitit. ¶ Fuit & alius Asclepiades poëta, à quo carmen Asclepiadeum dictum est.

Asclepiodorus, pen. pro. *Ἀσκληπιόδοτος*, Nobilis pictor fuit, quo nemo feliciter symmetriam membrorum observavit. Autor Plin. lib. 35. cap. 10. ¶ Fuit & Asclepiodorus Alexandrinus, singulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionem, cognitionemq; herbarum & lapidum, inquit Suidas.

Asclepeius, filius fuit Machaonis, ut putat Augustinus, & Aesculapii nepos.

Asclepiarion, *Ἀσκληπιῶνας*, Mathematicus fuit temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat se discretum in canibus: ea propter à Domitiano iussus est interfici, & accuratissimè sepeliri, ut vanitas ejus artis redargueretur. Sed repentina tempestate disjecto funere simulatum canes disceperunt.

Asconius Prædianus, Grammaticus fuit & Historicus, sub Nerone clarissimus, qui in Cicerois orationes reliquit commentarios, quorum nonnulla extant fragmenta. Hic LXXXIII. ætatis anno captus luminibus, XII. postea summo cum honore, & hominum gratia vixit annos, autore Eusebio.

Ascræ, *Ἀσκρα*, Vicus Bœotia: in aspero & sterili loco, in dextra

parte Heliconis, Hesiodi patria. De quo Gell. lib. 2. Ascræ rus miserum penes hic Helicon colerat, Hyberno dium, iste æstu, operabile nunquam.

Ascræus, a, um, adjectivum, *ἀσκραῖος*. Virgil. 2. Georg. Ascræumq; cano Romana per oppida carmen. Et Ovid. 9. Fast. Ascrææ oves.

Asculum, *Ἀσкулον*, Oppidum est Piceni, memorandum dade illata Pyrho à Curio & Fabricio Romanis consulibus ut late ostendit Plutarchus in vita Pyrho.

Ascurium, *Ἀσκούριον*, Vrbis Laburniæ Ptolemao. Plin. lib. 3. ca. 22. Ascurium appellat, incolæ modò Catharum appellant, teste Dom. Mar. Nigr. lib. 6.

Ascus, *Ἀσκός*, Gigas, quem quomodo Di. nyfius vincitum cū Lycurgo in fluvium eiecerent. Vide apud Stephanum in Damasco.

Asdrubal, *Ἀσδρούβηλος*, Gener Amilcaris patris Annibalis fuit, qui post ejus mortem septem annos imperium tenuit, favente factione Barchinæ: demum à terro barbaro, cujus domus occiderat, interfectus est in medio suorum. Comprehensus deinde à circumstantibus servus, haud sibi preceus, inter ciatus & tormenta, speciem semper ridentis præbuit. Autor Liv. lib. 21. ¶ Asdrubal: item alius fuit, Annibalis frater, qui quum in Italiam trajecisset cum magnis copiis, ut fratri sequeptas ferret, juxta Tifalmenum lacum à Cl. Nerone, & M. Livio Salinatore Consulibus victus est, & occisus: capiens, qua præcesum in Annibalis castra projectum est. Historiam hæc vide latius apud Livium in 2. lib. bell. Pun. & Plutarchum in Annibale. ¶ Fuit præterea Asdrubal, cui Calvo cognomen erat, qui in Sardiniam dux clasdis missas, tempestatu rejectus est ad insulas Baleares, ubi tantisper, quoad quassas reserent naves, sedesit. De quo plura apud Livium. ¶ Asdrubal: præter hos alius fuit dux bello tertio Punico à Scipione Anniliano tanta clade superatus, ut mox civitatis sequuta sit seditio: Hujus uxor, quum paucis ante diebus à viro impetrate non potuisset, ut ad virorem transfugeret, in medias urbis flamas sese cum filiis jecit. Autor Liv. lib. 35. ¶ Asdrubal: ut, Gofconis filius, cujus meminit Plutarchus in vita Scipione.

Asca, vel **Ascatæ**, *Ἀσκα* & *Ἀσκατῆ*, vicus Arcadiæ, ex quo Alphæus profuit, Stephanus.

Ascellus Sempromius historicus, & Tribunus, militum sub Scipione Aemiliano apud Numantiam, qui illud bellum literis mandavit. Citatus sæpè testis à Gellio. ¶ Ascellus autem Claudius, eques Romanus, Tribunus militum, sub Claudio Nerone, qui apud Lucanos memoranda fortitudinis exempla edidit: Hujus meminit Volaterr.

Assembobiti, populi dicti quasi post Sembobitum insulam, de qua Plinius.

Asia, pen. con. *Ἀσία*. Ger. *Emert* auf den bey thum der Welt se sich weit hif in Aufgang der Sonne erstreckt: vat der alte gylt ist.] Nomen terræ partis orbis, quo ad numerum nam quo ad magnitudinem, dimidia reperitur. ¶ Est autem duplex: Asiam major scilicet & minor. Asia minor in quatuor partes dividitur, in Phrygiam, Lydiam, Myfiam & Cariam. Major autem Asia distinguitur ab Europa Tanaiide fluvio ab Asia ad eum Nilo. Dicta est autè Asia ab Asia nympha, Oceanus & Tethys filia, Iapeti conjuge, ex qua Prometheus cum serpens: hoc, ut quidam volunt, ab Aïo, Manci Lydi filio. ¶ Ab Asia & Aïus filia, Iulium Asiaticum, Asiaticum, Asianum, & Asia: id est: de quibus infra Est & Asia, *Ἀσία* & *Ἀσια*, Nomen paludis in Myfia prope Caystrum fluvium, à quo vicinos campos Asia præter vocat Virg. 1. Georg. Jam varias pelagi volucres, & que Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur præta Caystri. In hac autem significatione Asia primam syllabam pro ductivitate eandem corripitur, Europa atq; Asia pulsus.

Asiæcus, a, um, *Ἀσιακός*, Possessivum ab Asia formatum. Ovid. 11. Metam. Equid ubi Asiæcas casuras aspiciet arces, ingensit.

Asiæcus, a, um, *Ἀσιακός*, Idem quod Asiæcus, vel Asiæcus. Cic. de Clar. Orat. Genera Asiaticæ orationis duo sunt: scilicet Asiaticæ pecunie, apud eundem pro lege Manilia.

Asianus, a, um, *Ἀσιακός*, Denominativum ab Asia formatum: unde Asiani oratores dicti sunt, qui in stato & redundant orationis genere utebantur, cujusmodi fere fuit oratio eorum, qui in Asia aut nati erant, aut inhiunt.

Asiædis, Possessivum scemianum, patronymico forma ab Asia deductum, *Ἀσιακός*. Ovid. 9. Metam. -celæiq; canna Argæas metris aquas, & in Asiædis terra Mœnia condidit.

Asiarchæ, *Ἀσιαρχαί*, Viti erant communi Asiaticarum civitatum consensu delicti, qui cõmunia negotia curarent: de quibus Strabo lib. 14.

Asibe, *Ἀσίβη*, alia, *Ἀσίβη*, *Ἀσίβη*, civitas Mesopotamiae ab incolis vocatur, quæ alio nomine Antiochia vocatur, Steph.

Asida, *Ἀσίδα*, Oppidum mediterraneum in Bætica, Hispaniæ regione: cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Asiliæ, *Ἀσίλιαι*, Augusti nomen, qui Aeneæ in auxilium vocat

contra Turcum. Virg. lib. 10. Tertius ille hominum, divitijsq;
 interpres Atilias, etc.
Asine, es, pen. corr. [asin. Vulgò *Senonensis*.] Oppidum Pe-
 loponnesi in sua Messenio. Lucan. lib. 8. Quas Alinc canter,
 & quat Chios asperat undas. Hinc Sinus Asinens, Strab.
 lib. 1. & Pomp. Mel. lib. 2. Alinc item insula est, una ex Spo-
 radiis, quas Biedridas nonnulli vocant, in mari Adriatico,
 cuius meminit Pompon. lib. 2. & eius interpres Vadianus.
Asinifida, *asinifida*. Virtus nomen. Asiniorum Romæ illustri fa-
 milia fuit ab asinis dicta sicut Porciorum à porcis. Ex hac fa-
 milia erat Asinius Pollio, Augusti familiaris, cui Quintilia-
 nus multam tributis inventionem, summamq; diligentiam: tã
 longè tamè à Ciceronis iucunditate & nitore dicit abesse, ut
 seculo prior videatur. Huius filius Asinius Gallus librum cõ-
 scripsit de Comparatione patris sui & Ciceronis: quem idcir-
 co Aulus Gellius monitum vocat verius, quàm hominem.
 Vide Aulum Gell. lib. 7. cap. 1.
Asis, idis, Vide supra post ASIATICVS.
Asium, Vide ALIUM.
Asius, *asinus*, Filius fuit Dymantis, & frater Hecubæ, sed ex di-
 versis patribus, & Hectoris avunculus. Hic etiam Priamo ad-
 versus Græcos auxilium tulit, ut Hom. 2. Iliad. tradit. Fuerunt
 & alii huius nominis, quorum passim meminit Homerus.
 Est & Asius, Ptolemæo, Senonũ fluvius, juxta Senogalliam
 in mare Adriaticum influens, idem (ut opinor) cum eo, què
 Plinius *Asium* appellat.
Asius campus, sive Asium pratium, *asinus* *campus*, Campus
 est uliginosus, juxta Caystrum Myliæ fluvium: de quo supra
 in dictione ASIA.
Asopiades, patronymicum masculinum, *asopius*. Quod ap-
 ud Poetas accipitur pro Acaeo, Asopi nepote, qui pater fuit
 Arginæ matris Acaei. Ovid. lib. 7. Metam. Huic Asopiades, Pe-
 tis imita, dixit, etc.
Asopis, idis, *asopis*. Regiuncula est Peloponnesi, in tractu A-
 chææ proprie dictæ circa Phliantem: ita dicta ab Asopo flu-
 vio, cui adiacet. Ab Homero Arachyrea dicitur, teste Plinio
 lib. 4. cap. 3. Strabo lib. 8. etiam Asopiam appellat.
Asopus, *asopus*. Ger. Ein Fluss in Meiss. Jo nort meit von Eaim
 tho in das Meer lauffe. Fluvius Peloponnesi, e Chronio monte
 mediam præterfluit. Corinthi regionem, in sinum labi-
 tur Corinthiacum. Est & alius ejusdem nominis fluvius in
 Bœotia, qui Thebas, Plateas, & Tanagras præterfluit. In-
 terdum alius in Asia proprie dicta, qui una cum Capro flu-
 vio Laodicem urbem celeberrimam alluit, Lyco flumini im-
 positam. Est & quartus in Pælo insula. Horum omnium me-
 minit Strab. lib. 8. Hinc Asopis, idis, *asopis*, patronymicum
 femininum, quo Poetæ utuntur pro Aegina Asopi filia.
Asorus, fluvius est, teste Liv. lib. 6. Decad. 4. allucens Heracleã
 civitatem. sitam in radicibus montis Octæ. Huic esse conjici
 potest, de quo Plin. lib. 4. cap. 10. In ora Heracleia, flumen Apy-
 las. Hic à Boecatio Afasius, ab aliis Afirus vocatur.
Aspalathia, *aspalathia*. Vide Taphinorum, Steph.
Aspalathis, *aspalathis*, insula Lybiæ, propter Asphaltos in ea
 nascentes, Steph.
Aspasia, *aspasia*. Mulier Milesia fuit, acutissima sophistria, &
 (quod in eo sexu rarissimum est) Rhetoricæ peritissima. Hæc
 ab Atheniensibus captam Pericles duxit uxorem, infuusto pa-
 tris matrimonio, utpote quod duorum maximorum bello-
 rum Peloponnesiaci, & Sami originem præbuit.
Aspallus, *aspallus*. Sophista fuit Raveanas, Demetriani fili-
 us, auditor Paulinæ & Hippodromi: qui Romæ docuit sub
 Alexandro Severo. Scripsit contra Aristonem & maledicos
 diversas orationes. De hoc multa Philostratus. Fuit item
 Aspallus cognomento Byblius, qui de Byblo patria sua librum
 condidit, ac artem rhetoricam scripsit, & Panegyricum in A-
 nianum principem, cujus temporibus floruit. Autor Suidas.
 Præterea Aspallus quidam fuit Tyrus historicus, qui de E-
 pro variam historiam scripsit: ut idem autor Suidas.
Aspathines, *aspathines*. Ex Persis unus, qui cū Dario in Smer-
 dim Magum conjuravit. Herod. lib. hist. 3.
Aspella, Vnum ex Cypri insularum nominibus, apud Plin. libro
 5. cap. 31.
Aspendus, *aspessus*, *aspessus*. Germ. Eym
 aspege leit / die in asin dengen siben naq vod vordreit fuchem.] pro-
 verbio dici solet in eos, qui rei nullius, quàm privati sui: com-
 pendii rationem habent. Tractum ab artifice quodam Aspen-
 dio, qui tã leviter sinistra manu citharæ suæ chordas move-
 bat, ut sonus ad ipsum tantum citharædam, aut certè ad pro-
 ximè astantes perveniret. Cic. in 3. Verr. Atque etiam illum A-
 spendium citharistam, de quo sæpè audistis id, quod est Græcis
 hominibus in proverbio, quem omnia intus canere di-
 cebant, sustulit, & in intimis suis adibus posuit, ut etiam il-
 lum ipsam artificio suo superasse videatur. In quo Ciceronis
 exemplo, intus canere proverbialiter dictū est, pro eo quod

est, omnia privata metiri emolumento.
Aspendus, *aspessus*, Stephano, Pamphylia urbs, Argivorum
 ædificium, teste Pomp. lib. 1. Hic Veneti suis sacrificabant:
 eò quod autor ejus generis Moplius ex Argis huc profici-
 scens, primum obvium sacrificare voverat: occurrit autè sua.
Asphaltites, *asphaltites*. Germ. Das tott Meer / ist ein wasser
 und die tempfender See im Jedischen Lande.] Lacus est iudææ,
 bitumen gignens: unde & nomen habet, *asphaltis*. enim bi-
 tumen significat. Nullum corpus vivum in eo submergitur:
 unde & Mare mortuum dicitur. Autor est Plinius lib. 3. cap.
 13. & 16. & Iust. lib. 36.
Asplendon, pen. prod. *aspessus*, Phocensiu urbs, ut tradit Pau-
 sanius. Hanc Eustathius vocat Apricam dicit, tum quod hy-
 bernationi locus amoenus sit, tum ad differentiam alterius,
 cuius meminit Homerus in catalogo lib. 2. Iliad.]
Asporenus, *asporeus*, Mons est prope Pergamum Asia ur-
 bem: ab asperitate & sterilitate dictus. Habet celebre Cybe-
 les templum, quod ab eo etiam Asporenu, & dea ipsa aspo-
 rena dicitur.
Aspurgiani, *aspurgiani*, circa Meotim paludem. Steph.
Asus, Civitas juxta Athonitem vicus Scythiæ, Steph.
Aslacani, Indiar regio est, in qua est Magosa civitas regionis
 totius caput. Strabo lib. 15.
Aslaricus, *aslaricus*, Trois filius fuit, avus Anchisæ, & pa-
 ter Capys. Virg. 3. Georg. Aslaraci proles.
Aslaradon, ultimus Assyriorum rex & Sennacherib filius.
Asledones, Vide ESSEDONES.
Aspera, *aspera*, m. urbs Chalcidensium. Steph.
Assefus, *aspeus*, Vbs est Milesiæ. Steph.
Assia, apud Milesios Pallas vocatur.
Assium, Ymbria urbs est, quam Ptolemæus Assium vo-
 cat, *assius*.
Assus, Vide ASSVS.
Assorum, *assorum*, Mòs Sami, à quo fluit Amphilytus. Steph.
Assorium, vel assori, *assorium*, *assorium*, Civitas Siciliæ Steph.
Assos, *assos*, per duplex s. Civitas Cræte ubi verò sit: imò Jo-
 vis templum fuit. Apud Steph. Assos per simplex s. legitur.
Assuerus, sicut testatur Iosephus, fuit Cyrus, Xerxis filius, qui
 post Darium patrum Persidis rex imperium. Hunc Cyrum
 idem dicit Artaxerxes apud Græcos vocatum fuisse, cogno-
 miento Longimanum, qui regnavit quadraginta annis.
Assus, s. geminato *assus*, Vbs est Troadis, teste Strab. li-
 bro 13. & uarata, & arte munita, ab ea parte qua mare spe-
 rat, arduum & erectum ascensum habens. Vide factus est lo-
 cus vulgatissimè illi Stratonicæ sententiæ: Qui ceteri passim As-
 sumit, magnum vitæ periculum adit. Circa hæc urbem sar-
 cophagus effodiebatur, à quo cadavera omnia in eo cõdita in-
 tra quadragesimũ diem solis dentibus exceptis, absumeban-
 tur. Autor Plin. lib. 36. ca. 17. Ex hac urbe ortum traxit Clean-
 thes Stoicus philosophus, qui Zenoni in schola successit: quã
 ipse Chryippo tradidit. Alus autè unico s. sive (ut apud Plin-
 ium legitur) Aium, Cræte oppidum est: de quo infra suo loco.
Assus, a. um, *assus*, adjectivum est ab ea urbe deductum: unde
 Assus lapis, quoddã sarcophagi genus, in quo cõdita cada-
 vera, intra dies quadraginta, una cū ossibus, solis dentib. ex-
 ceptis, cõsumuntur, ut jam dictū est. Vide Plin. lib. 36. cap. 17.
Assur, Assyria est, quæ ab Assare Semi filio suũ accepit nomẽ.
 Hunc Xenophon in æquivocis Ninusid est, lovẽ cognomina-
 tum esse scribit. Assyrii Netyron bovem Deum, appellaverunt.
Assyria, *assyria*, *assyria*. Germ. Ein landtschafft im
 gesseren Asia gegend.] Regio est majoris Asiæ, quam Ptole-
 mæus ab ortu medice parte terminat, ab Occasu Mesopota-
 mia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, juxta Niphatem
 montem, à Meridie Susiana. Plin. lib. 5. ca. 11. Assyriam docet
 Syriæ partem esse, quæ postea vocata est Adiabene. Strabo au-
 tem longè latiores Assyriæ fines assignat, eo nomine cõpre-
 hendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regio-
 num partem. Eadem & Syria à Græcis vocata est, teste Iustino
 lib. 1. & Herod. lib. 7. quaquam multo latiores Syriæ fines
 fuerunt, quàm Assyriæ. Dicta est autè Assyria, teste August.
 lib. 15. de Civit. Dei, ab Assur filio Sem.
Assura, Civitas est Bactrae, inter sacrum promontorium, &
 Herculeas Columnas, de qua Plin. lib. 2. cap. 1. Est & Assa,
 Insular urbs non longè à Novatia distans. De hac Claudia-
 nus: nec plus Pollentia rebus Consulit Aufonius, aut mentia
 vindicis Asia. Meminit & Plinius lib. 35. cap. 12.
Assaboras, vel Assaborca, teste Plin. lib. 5. ca. 9. Alter est ex al-
 veis Nili, qui Meroen insulam à sinistra alluit: ille verò, qui à
 dextra parte est, Assusapes appellatur. Strabo verò Assaborẽ
 fluvium esse docet diversum à Nilo, circa Meroen insulam in
 Nilam influentem.
Assaces, *assaces*, Fluvius est in Pæto, Asiæ regione, cujus aquis
 irrigati campi oves pascunt, nigro lacte accolæ alentes. Au-
 tor Plin. lib. 2. cap. 103.

Astacum;

Astacum, Plinio, sive **Astacus**, à *ασταξ* Stephano & Straboni, Bithyniæ oppidum fuit: ita dictum ab Astaco quodam Neptuni & Olbia Nymphæ filio. A quo vicinus sinus Astacenus appellatus est, testibus Plin. lib. 5. ca. ult. & Strab. lib. 12. ¶ Fuit & altera ejusdem nominis urbs in Acarnania, quæ & ipsa proprio quo sinu Astaceno nomen fecit, teste Strab. lib. 10.

Astaothia, (quod hic hæcenus corruptè lectum est) Vide **ASTYOCCHIA**.

Astapæi, Lybiæ populi, Steph. à *ασταπει*.

Astapus, Straboni fluvius est circa Metroën, in Nilum influens, qua in re à Plinio nõ nihil videtur dissentire. Plinius enim Nilum ipsum supra Metroën Astapum asserit vocari, quodd sepe terra receptus, velut è tenebris in lucem erumpat (sic enim vocant Aegyptii aquas è tenebris emergentes) Nili autem nomen antè non assumere, quàm se concordibus aquis junxerit. Vide Strab. lib. 17. & Plin. lib. 4. cap. 9.

Astaroth, [עשורית *hashtaroth*.] Antiqua civitas Orogis Basan, in qua habitaverunt gigantes, & postea cecidit in sortem tribus Manasses, regionis Bethania. Sunt autem duo castella in Bethania hoc vocabulo, novem inter se millibus separata, inter Aderam & Abellam urbeis.

Astarte, [עשתרת *hashtaroth*.] Germ. Els Abgott der Syrier. Syriorum Dea erat, quam alio nomine Atergatum aut Derceto nominatam volunt. Cic. 3. de Nat. deor. vult fuisse Venere quæ Adonidi nupsit. Hanc sacre literæ Astarten Sidoniorum deam vocant: cui Salomon rex uni pallacorum suarum obsequi volens, altaria condidit.

Aster, nomen urbis, Calepinus. ¶ Aster, pater, Platonis carminibus celebratus, in quem extant epigrammata lib. 3. Epigram. Græc.

Asteria, x, vel **Asterie**, es, à *αστρη*, Nomen Latonæ sororis proprium. ¶ Est & Asteria Delis, & Rhodi insularum nomen, teste Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 5. cap. 31. ¶ Significat & gemmâ, inclusam quandam lucè pupillæ modo continentem, quæ opposita Soli, radios regenti candicantis. Plin. lib. 37. c. 9.

Asteria, filia fuit Cei, Titanis filii, ut Theodosio placet. Hæc autè, ut ait Fulgentius, post vitiatam Latonam à love dilecta est, à quo in aquilam versa, oppressa fuit: eiq; ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem, ut quibusdam placet, adversus loyem sentiens, & ejus fugiens iras, deorû miseracione in coturnicem versa est, quæ Græcè vocatur *αστρη* nomenq; dedit insula, in quam aufugerat, ubi à love in lapidem mutata est, undiq; demersa, & ab eisdem huc illuc agrata, quæ tadem ob susceptam Latonam firmata est. Ex Vocatio. Hæc insula ob susceptam Latonam supernatavit, & primò Neptuno ac Doridi consecrata est: postea Delos dicta, in qua insula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Asterion, à *αστρη*, Civitas Thessaliæ: sic dicta, quòd in alto sita monte velut astrum quoddam procul aspicientibus fulgere videatur, ut tradit Stephanus, qui eam sua ætate *Pyrsam* vocatam asserit. ¶ Est & altera urbs ejus nominis in Syria. ¶ Est & fluvius Achaic, in Nemeæ sylvâ leniter fluens, & fructuosa juxta ripam abundantissimus, ut testis est Lactantius. ¶ Item mons Peloponnesi, ad sinum Argolicum, de quo Plin. lib. 4. cap. 5. ¶ Est & herba quædam hoc nomine apud Pausaniam, in agro Argivo nascens ad ripam fluyii ejusdem nominis, ejus folia lunoni sacra accollæ in coronas neclunt. [Germ. *Comertabium*; sber *Estentax*.] Asterion item, à *αστρη*, Comertæ filius, qui Iasonem Colchos navigantem secutus est: ut habet Apollonius. Valer. lib. 1. Argon. celer Asterion, quem matre carente Clenxus gemino fovit pater amne Comertes.

Asteris, pen. corr. à *αστρη*, Insula est in medio Sami, & Ithacæ sic, Strab. lib. 1. ¶ Est & Asteris civitas Hispaniæ, Ptolem.

Asterusia, à *αστρη*, Mons Crææ ad meridiè, mare aspiciens: à quo & Asterusia Indiæ urbs nomen habet, quòd illic Crææ ses coloniam collocant. Hujus incolæ Asterusiani vocantur, & Asterulii, à *αστρη*, Stephano.

Astice [à *αστρη*, Germ. *Em landtschafft in Istrien so an das Euxin* sive *Thracia*.] Regio est Thracia, supra Bosphorû, Ponto Euxino imminens, cujus urbes sunt Apollonia, Thynnias, Almedellus, Develtou, & Phinopolis. De hac Plin. lib. 4. ca. 11.

Astigi, Civitas Beticæ, à qua Astigitanus ager. Plin. lib. 3. ca. 1.

Astiochia. Vide **ASTYOCCHIA**.

Astomi, [à *αστρη*, Germ. *Widder in Indis die tein Mand haben*, vnd sur vom *gishmad* idem.] Indiæ populi sine ore, anhelitu tantum viventes, & odore ab æ, privativa, & *αστρη* quod Latine os significat. Plin. lib. 7. cap. 1.

Astræa, à *αστρη*, Astræi & Auroræ, sive (ut alii malunt) Iovis & Themidos filia, Iustitiæ antistita, quam Poëtæ fabulantur aureo illo seculo è celo in terram migrasse, & tandem, mortuum scelestibus offensam, cælû repetivisse. Ovid. 1. Metam. Vltima cælestium terras Astræa reliquit.

Astræus, à *αστρη*, Vnus fuit ex Titanibus, qui contra deos arma sumperunt. Hic cum aurora fecit concubuisse, & ex ea

ventros generasse: qui ab eo Astræi fratres dicti sunt. Ovid. 1. Metam. Astræq; & tumidum subitus concubitus æ quor Astræi turbant, & eunt in prælia fratres.

Astræus, à *αστρη*, Dicitur est Iupiter, ab Astræe, quæ est cotulcano. ¶ Item Astræus ventus, qui fulguras excitat.

Astreus, ei, Dicitur dissyllaba, à *αστρη*, Nomen unius ex iis, qui à Perseo in aula Cephæi regis sunt occisi. Ovid. 3. Metam. Ovidit & Celadon Mendæsus, occidit Astreus.

Astrophe, (Quod hic pro una ex Plejadibus corruptè legatur) Vide **ASTEROPE**.

Astû, generis neutri, ut cornu, Pro civitate Atheniensis, quam *αστρη* vocabant: sed à Latinis mutatur y in u, & fit astu, ut inquit Priscianus. Terent. in Eunucho. An in Astu venit? Probus Arnylius in Alcibiade: Postquam in astu venit, concione adyocata verba sic fecit. ¶ Apud Latinos verò Astu, sive Astus, idem est quod calliditas, *αστρη*, quæ & Astutia dicitur. Festus Pompius: Astu apud Poëtâs astutia significat: cujus origo à Græco *αστρη*: hoc est, ab oppido deducit, in quo qui verati assidit, cauti & acuti esse videtur. Vide infra in dictione **ASTYL**.

Astura, à *αστρη*, Flumen Latii, & insula in fluvio ostis. Plin. lib. 3. cap. 5: Antium colonia, flumen Astura, & insula. Et lib. 37. Teauit de nostra memoria navem Cali principis à Astura Antium navigantis. Ab aliquibus etiam Stura dicitur. Vide Festus: Stura, flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant.

Asturâ, à *αστρη*, Regio Hispaniæ in tractu Tarraconens, Artabris, Gallæcis, Cantabris, & Vardulis finitima: equitatu nobilitata, qui ab ea Asturcones vocati sunt.

Asturis, à *αστρη*, Gennie nomen est, cum significans, qui ortus est ex Asturia Tarraconensis Hispaniæ regione. Martialis pro possessivo usurpavit, Asturem equum dicitur, pro Asturconis, sive Asturiciensis. Ita enim habet in Distichis: Hic brevis ad numerû rapidos qui colligit ungues, Venit ab armiferis genibus Astur equus. ¶ Est item Astur, Hetruscus cuiusdam proprium nomen, qui Aeneæ suppetias tulit adversus Turnum: de quo Virg. lib. 10. Aen. ¶ Astur item, Aristot. *αστρη*, Gallus *αστρη*, avis est. Asturum & Falconem meminit Iulius Firmicus lib. 5. Matheseos. Vide **TRIOCHER**.

Asturæ, à *αστρη*, Sunt Hispaniæ populi memorati in Gallæcis, Artabris, Vardulis, & Cantabris proximi, aurifodina & equis quondam tolerantis nobilitati, quibus non vulgaris in cultu gradus, sed mollis alterno crurum explicata glomeratio est. Plin. lib. 8. Meminit Asturum multis locis lib. 3. Sicut Eorum tractus, Asturæ nomen habet.

Asturia, Germaniæ urbs, Ptolem. vulgò *Estemphacia*.

Asturica Augusta, Hispan. Tarraconensis urbs in finibus Asturæ. Ptolem.

Asturcones, [Germ. *Settemoss*, Polon. *taschok*, Vngar. *trasmals porszka*. Angl. *ambing gildings or bakney*, *as a genet of Spain*.] Equi ab Asturia regione Hispaniæ appellati, quibus non vulgaris in cultu gradus, sed mollis alterno crurum explicata glomeratio est: ut tradit Plineus libro 8. cap. 42. Silius lib. 3: His parvus sonipes neq; matronatus: at idè Aut inconcussa glomerat vestigia doris, Aut molli pacata celer trahit effæda collo. Talem gressum Græci *αστρη* vocant, à bonitate cursus. Latini dicunt tolerantis equos, à tollendis pedibus, & tollutum glomerandis.

Astygis, à *αστρη*, Cyaxaris filius, Persarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambysi mediocri dignitate Foë nupta, Cyrum peperit quem avus, in somniis quibusdam ceteritibus, Harpago cuidam ex intimis familiaribus necandum tradidit. Qui quum tam crudele ministerium per seipsum nollet excqui, Mitradati regio bubulco onus illud injunxit. Iest Mitradati uxor nomine Spaco, quod Medorum lingua canè sonat. Hæc tum fortè mortuum ediderat partum, quem pater Cyro magnificè curat sepeliri: Cyrum autem ipsum, tanquàm filium suum, domi educat. Qui postea ab avo agnitus, & in Persidem ad parentes remissus, simulatq; adolevit, Harpago instinctu avo bellum intulit, eumq; in prælio captum, quòd vixit, penes se habuit. Ex Herod. lib. 1.

Astyalus. Vide **ASTYLVS**.

Astyanassa, à *αστρη*, Helenæ Menelai uxoris ancilla lascivissima, dominamq; profus se dignam nata, quæ prima de variis concubitus modis librum conscripsit: cujus exemplum postea imitatz Philænis, & Elephantine, idem argumetum tractarunt Autor Suidas.

Astyanax, [à *αστρη*, Germ. *Em Sohn Hectors*] Vnus fuit filius Hectors ex Andromache, natus post inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlysses, antequam navis è Sigæo solverent, è turri mira inhumanitate dedit in præcep, nequid reliquiarum superesset, quòd excidium Troiæ & populi ruinam ulcisceretur. Hector ut planitium vocabat Scamandrium. Virg. lib. 2. Aen. Parvumq; manum Astyanax inhebat. Latine principem civitatis sonat, quæ *αστρη* in Astyrata.

Asydratia, filia Acoli, teste Homero. Odyss. lib. 10. Asydamas, Atheniensis, filius ejusdem nominis, ambo Tragicorum fuerunt: pater etiam summus philosophus, & Socratis auditor. Suidas.

Asydamia, Armeni filia, quam Hercules, patre prius occiso, rapuit. Ovid. Nec referam parius Ormeni Nympha tuos.

Asylus, unus fuit ex Centauris: & quoniam augurio valdebat, futura prenoscent, fratres monuerat, ne bellum aduersus Lapithas assumerent: sed exorto in nuptiis bello, ipse sibi timens, una cum Nesso Centauro fugam arripuit. De hoc ita Ovid. 12. Metam. Asylus ille etiam metuenti vulnera Nesso, Ne fuge, ad Herculeos, inquit, serua beris arcus.

Asylus, Crotoniata cursor tribus Olympicis edictus vicit, statio, diaulo & dolicho. Quod autem in ultimo se Hictonis magistrum ac Syracusanum a precone declarari fecerit, Crotoniatis irati, statum eius fregerunt, bona insuper publicaverunt. Auctor Pausanias. Meminit ejus Plato in legibus, qui cum non tam cursum, quam perpetua virginitate clarum praedictat: & fuit praeterea Asylus quidam Trojanus, a Menepolemo occisus, teste Homero in princ. 6. Iliad.

Asymedusa, Oedipi fuit uxor (hanc enim repudata matre, qua prius matrimonio sibi conjunxerat, sed incognitam, in uxorem duxit) quae ut liberis prioris conjugis infensum parentem faceret (ut ferè omnium novercarum mos est) apud patrem eos accusavit, tanquam qui se de stupro appellasset: quapropter Oedipus iratus regnum crucentum reliquit.

Asynome, Chryse Apollinis sacerdotis filia (unde & Chryseis dicta est) quae, Chrysa oppido a Graecis expugnato, in praedè divisione Agamemnoni cecidit. Quam tamen postea peccentia ab Apolline immissa adactus, patri restituit. Auctor Homer. 1. Iliad.

Asynous, Princeps quidam Trojanus, què Diomedes in bello Trojano interfecit, ut scribit Homer. libro quinto Iliad.

Asyochia, pen. prod. Actoris filia fuit: quae quum sola in summum paterna domus coenaculum ascendisset, a matre compressa creditur. Fuit & altera ejusdem nominis, qua Hercules rapuit, & ex ea Neptolemum genuit: de qua Homer. in Catal. navium.

Asypalaea, insula est in mari Carpathio aut cerè Icano, e regione Cnidi, oppidum habens ejusdem nominis. De hac Plin. lib. 4. cap. 12. Est item Asypalaea oppidum in Cò insula, cujus meminit Strabo lib. 14.

Asyra, vel Asyrum in singulari, Civitas Myriae, juxta Troadem. Est & vicus prope Adramyttium, item Civitas Phoeniciae, ubi Minerva colebatur, & Berothae juxta Potnias: item Italiae regio. Stephanus.

Asula, per simplex f, oppidum in agro Brixiano.

Asurus, Vide ASORVS.

Asus, sive Asus, Stephanus, sive (ut apud Plinium legitur) Asum, oppidum est Cretae insulae mediterraneum: de quo Plin. lib. 4. cap. 12.

Asychis, Aegyptiorum rex, post Mycerinum, cujus opus fuit laetitia pyramis apud Memphim, ut testatur Herodot. lib. 2.

A ante T.

Arabulius, Pol. Bistriae praefectus, sive missus ad: Vng. Apulianus. Ventus Apuliae peculiaris: unde etiam Apulius peculiariter epitheto appellatur. Horat. Satyr. 5. Iacipit ex illo monte Appulia notos Orientare mihi quos torret Arabulus. Quae locum explicans Porphyrio, Arabulum dictum ait, quod est in monte Arabus: hoc est, a noxa, detrimentoq; inferendo. Est enim frigidissimus, teste Plin. lib. 17. cap. 24. & si flaverit circa brumam, omnia exurit, frigore arfaciens, ut nullis postea possint solibus recreari.

Atabyria, Ger. Ein alter nach 8 Inseln Rhodis. Vnu est ex vetustis Rhodi insulae nominibus, ductum ab Atabyro rege, ut Plinio placet lib. 3. cap. 33. sive (ut alii malunt) ab Atabyro, edni insino totius insulae monte.

Atabyris, Mons est editissimus totius Rhodi insulae, Iovi Atabyro sacer: cujus meminit Strabo lib. 14.

Atacina, orum, Populi Narbonensis provinciae, Atacinae accole: qui circa Narbonem Martium fluit: a quo & nomen accepit. Meminit horum Pompon. lib. 2. & Hermolaus in Pinium: qui etiam Atacinae familiam Romae illustrem, nomen hinc traxisse existimat.

Atxon, (quod hic perperam legebatur) vide ACTAEON.

Atalanta, Schonei, vel ut alii malunt, Iasi Argivoru regis filia, virago, & forma, & viribus corporis praestans, quae prima aprum Calydonium sagitta vulneravit. Haec quum mita corporis velocitate praestaret, & a nuptiis omnino abhorretet, Ilyvis tantum & venatu sese oblectabat, prociis que suis

curfus certamen proposuit, in quo victura, mortis poena: victorem, conjugii sui praerantur sequeretur. Multis itaq; superatis, tandem ab Hippomenae, Venereis consilio victa, nuptis victori: quumq; in aede Magnae matris, nulla nominis habita reverentia, cum illo concubisset, in legnam conversa est, & Hippomenes in leonem. Vide fabula apud Ovid. lib. 10. Met. & Metu ad Catal. Fuit & Atalanta, uxor Acaisti, regis Iolci, quae Pelei amore capta quum ab eo repulsam tulisset, amore in odium commutato, Peleum apud virum detulit, quod vim sibi inferre conatus esset. Quamobrem Acaistus uxoris delationi temere fidem habens, Peleo bellum intulit: qui Tyndaridis (quorum in Colchica navigatione socius fuerat) in auxilium vocatis, Acaistum praelio superavit: captaq; Iolco, Atalantam supplicio affecit. Ex Suida. Est & Atalanta, fons in portu Cyphantarum: dictus quod ibi venatrix foemina situ & est languida confederit, & petra venabulo ejus percussa, laticem praebuit, sicut scribit Pausanias.

Atalante, Germ. Ein Insel nahe bey Bagrepon gites. Exigua est insula Euboeae adjacens, e regione Opuntiorum: cujus meminit Thucyd. lib. 2.

Atarbitis, Civitas in Propontide insula. Steph.

Atargata, apud Strab. lib. 16, de quodam nomen est, quae apud Assyrios colebatur. Ab aliis Atergatis dicitur. Vide infra. Atarna, x. Stephano, Urbs fuit in ora Myriae, e regione Lesbi.

Atarnes, Darii Persarum regis frater, filius Hyllaspis, cujus filiam unicam nomine Phrataganam Darius uxorem duxit: ut testatur Herod. lib. 7.

Atarphyntis, Gens magna Arabiae, Steph.

Atax, Fluvius est Galliae Narbonensis, ortum habens ex Pyrenaeo monte, qui infunditur in mare Tyrrhenum. Lucan. lib. 1. Minis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

Atre, Pol. Nedja. Vng. Viek, detalov. Latinis Nova dicitur. Ab Homero dea fingitur, quae homines malis implicat, mentesq; seducit, & perturbat: cui repellendae & placandae Litae Iovis filiae oppositae sunt, quae tantò sunt tardiores, quanto noxa est gravior. Vide Erasmus in Adagio: Ita omnium tardissime lenescit.

Atelos, (quod hic pro insulae nomine deperatè legebatur) vide TELOS.

Aterium, Civitas Siciliae, Steph.

Athacus, ci. Gens vulnere gradibus super quatuor pedes, longioraq; retro crura habens, de quo fit mentio apud Leviticu.

Athamania, Regio Illyriae, secundum alios Thessaliae, Steph.

Athana, Oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Athanes, Fluvius est Scythiae Thraciae in Istrum defluens.

Atharabis, Urbs Aegypti, Stephano.

Atiscori, Populi Beirannici.

Atergatis, German. Ein Insel in der Westsee. In Syria war edimaf in wehebad us demaf an sif. Inquam & Atergatis & Derecto Strabo lib. 16, appellat. Dea cujusdam nomen, quae apud Acalonem Syriae civitatis colebatur. Hanc Plinius prodigiosam Atergatis vocat, quod simulachrum ejus molstro simile effugeretur, superiore parte mulierem, reliqua piscem referens. Hanc ferunt fuisse matrem Semiramidis, quae ob amissam pudicitiam tantum animo dolorem concepit, ut sese in lacum praecipitem dederit: quumq; cadaver ejus ab unatoribus inventum non posset, creditum est eam in piscem fuisse transformata. Quo factum est, ut deinceps a piscium est vicini populi religiosissime abstineret. Unde & Atergatis dictam voluit, quasi athena, quod Syria sine piscibus sonat. Macrobius. Saturn. duo fuisse Assyriorum numina tradit, Adad, & Atergatis, ex quibus omnia signa arbitrabatur: per Adad nimirum Solem, per Atergatis terram intelligentes. Vide Caelium Rhod. lib. 23. cap. 5.

Aternus, Fluvius est Italiae, in ora Ferentanorum, per agrum Adrianum in mare Adriaticu illabens. Plin. lib. 3. cap. 12. & 13.

Ateste, Civitas regionis Venetae, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 19.

Athamas, Suida, Aeoli fuit filius & Thebarum rex, qui Nephelam in uxore duxit, & ex ea Hellen & Phryxum genuit. Sed quum Nephela, favore Liberi patris concitata, in Ilyvas abiisset, Athamas liberis suis Ino Cadmi filiam asperinduxit novercam: quae privignos identidem apud Patrem accusans, eo illos compulit, ut consentio aureo arietem (quem quidam ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & ejus velus a Phryxo mari consecratum, postremo Inter sydera relatu) fuga sibi consulere. Quapropter Ino irata Furias in Athamanem immisit, quae in tantam rabiem eum duxerunt, ut quum Ino ad se euntem videret, hanc leonem, & filios suos ejusdem catulos arbitratus, raptum Learchum ex filio alteru saxo illisent. Quod Ino videns cum Melicerta altera prole fugiens, se ex rape in mare praecipitem dedit, & deorum miseratione in deam marinam mutata est: quam Graeci quidè Leucothoan, Latini autem Maruam appellant. Vide infra in divisione.